Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 10. sierpnia 1906. Część XIII.

Nr. 89.

U s t a w a

z dnia 25. maja 1906, o regulacyi rzeki Wereszycy z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya rzeki Wereszycy od stawu w Lubieniu wielkim do ujścia do Dniestru wraz z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo przymusowej spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz u. kr. Nr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1903, który preliminuje koszta robót na 2,040.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl § 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych w § 3 pod c) wymienionych oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą Państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp Wereszycy i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. 1 ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych na konserwacyę oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy, oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut, mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą Państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 25. maja 1906.

Franciszek Józef w. r.

Auersperg w. r.

Nr. 90.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach, tudzież regulacyi potoków Więckówki i Milówki wraz z rowami dopływowymi i odpływowymi, jakoteż objektami wałowymi i komunikacyjnymi mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych i skarp potoków;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach t. j. od roku 1906 do r. 1908 włącznie po 500 K czyli razem 1000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem r. 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków, na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary, ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak: wałów ochronnych, łożysk i ubezpieczeń brzegów potoków Więckówki i Milówki, śluz, przepustów, rowów i innych urządzeń jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków. wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami, i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów, ramp i ogrodzeń, ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoków, wałów i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) Wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Dunajca, tudzież potoków Więckówki i Milówki.

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p. zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów potoków a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym potoków z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk.

Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, oznaczy Namiestnictwo w profilu inundacyjnym Dunajca, Wydział krajowy zaś w profilu inundacyjnym Więckówki i Milówki.

§ 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w okręgu konkurencyjnym, na wezwanie inspektora wałowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymują strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych robót regulacyjnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministerstwu rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 91.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi obwałowania lewego brzegu Dunajca, od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupic radłowskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 2. września 1895, Dz. u. kr. Nr. 69, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupic radłowskich, tudzież rowów dopływowych i odpływowych wraz z objektami wałowymi i komunikacyjnymi, mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wału ochronnego;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12.

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 2. września 1895, Dz. u. kr. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych, wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, począwszy od roku 1906, do roku 1908 włącznie, po 500 K, czyli razem 1000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 2. września 1895,

Dz. u. kr. Nr. 69, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów, wymienionych §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych, po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami, sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 2. września 1895, Dz. u. kr. Nr. 69, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna, według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót, jak wału ochronnego, śluz, przepustów, rowów i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez wał i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie rowów, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wału, ramp i ogrodzeń ku ochronie wału służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego, na skarpach wału i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) Wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli, tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew, z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Dunajca;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p. zbiorników wody i studzien w odległości 20 metrów włącznie, od wału;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wału, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Dunajca, z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk.

Miejsca te wskaże Namiestnictwo i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§ 9.

W razie zagrożenia wału ochronnego przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w okręgu konkurencyjnym, na wezwanie inspektora wałowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych oraz materyałów i narzędzi do obrony wału.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezewowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wału w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych rowów, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej, z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 92.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie od stawu w Brzeżanach do Litwinowa, mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech

latach t. j. od roku 1906 do r. 1908 włącznie po 1000 K, czyli razem 2000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna, według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożysk rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, śluz, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierzęt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§ 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Według tychsamych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§ 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 93.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi obwałowania Wisły i Sanu, w powiecie Tarnobrzeskim

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kr. Nr. 48, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim, mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i powiatu Tarnobrzeskiego.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i powiatu Tarnobrzeskiego, w § 1 pod 3. wymienionych, wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach od roku 1906 do r. 1908 włącznie, po 4500 K, czyli razem 9000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kr. Nr. 49, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych, po połowie na kraj i powiat Tarnobrzeski.

§ 5.

Wykonanie robót konserwacyjnych i zarząd funduszu konserwacyjnego, zarówno jak i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami, prowadzić będzie

Wydział krajowy, który też począwszy od roku 1906, obejmie zarząd funduszu budowy i wykończenia prawego wału Sanu, oraz przekopu Bukowy.

Datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Datki powiatu Tarnobrzeskiego mają być corocznie wstawiane do budżetu powiatowego.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wałów, ubezpieczeń brzegów, potoków i rowów, śluz, przepustów, ramp i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają: .

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez wały, potoki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. z potoków i rowów, w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków i rowów, tudzież skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów ochronnych, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego, na wałach ochronnych, tudzież na skarpach potoków i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione:

a) Wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli, tamujących przypływ wody, tudzież sadzenie drzew, z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p. zbiorników wody i studzien w odległości do dwudziestu metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów, z wyjątkiem miejsc, gdzie to sadzenie jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże w pro-

filu inundacyjnym Wisły i Sanu c. k. Namiestnictwo, na obwałowanych zaś dopływach (Strachockiej rzece Jodłówce-Lipie i Bukowie-Łukawicy) Wydział krajowy.

Gdzie wały narażone są na uszkodzenia przez lody, ma być wyjątkowo zasadzony szereg drzew w odległości przynajmniej pięciu metrów od stopy wałów. Przestrzenie te wymagające ochrony od lodów, oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§ 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w terenie narażonym na zalew, na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcyi wałów, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i Wydziałem powiatowym Tarnobrzeskim.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę uregulowanych potoków i rowów, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa i spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 94.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Dumnym.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70, co następuje:

§ 1

Koszta zwyczajne utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na potoku Dumnym od stawu w Kukizowie do mostu gminnego w Lisku mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp potoku, o ile te skarpy stanowią własność przedsiębiorstwa regulacyjnego;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach t. j. od roku 1906 do roku 1908 włącznie po 750 K czyli razem 1500 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem r. 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych

w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych jak łożysk potoku i rowów, ubezpieczeń skarb brzegów, śluz, przepustów, mostów i brodów jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko potoku i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoku i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoku i rowów;

e) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów potoku Dumnego, a na pół metra od rowów.

§ 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§ 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. czerwca 1906

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 95.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi robót regulacyjnych na górnej sekcyi rzeki Gniłej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 69, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na górnej sekcyi rzeki Gniłej Lipy od granicy gminy Przemyślan do mostu na drodze państwowej w Rudzie mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 1. lipca 1886, Dz. u. kr. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach t. j. od roku 1906 do roku 1908 włącznie po 500 K czyli razem 1000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 69, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 69, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożyska rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§ 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§ 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 96.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. czerwca 1906 L. 60.589, w przedmiocie zezwolenia gminie Tartaków (powiat Sokal) na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 81 ust. gm. z 12. sierpnia 1866 w brzmieniu ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Tartaków na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku i t. p. w wysokości i pod warunkami unormowanymi ustawą z 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 86, a to od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i t. p. na czas od 1. września 1906 do końca roku 1910, zaś od piwa na czas od 1. września 1906 do końca roku 1909.

We Lwowie, dnia 23. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 97.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. czerwca 1906 L. 58.595, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tego przewozu z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconego przewozu w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanego przewozu, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

d) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 98.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. czerwca 1906 L. 55.896, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych, na drodze powiatowej Rzeszów-Głogów, na dwóch stacyach w Staromieściu i Rudnej małej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Głogów, na dwóch stacyach w Staromieściu i Rudnej małej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej, Rzeszów-Głogów, na dwóch stacyach w Staromieściu i Rudnej małej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu

powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowo-mostowe w Staromieściu:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto drogowe w Rudnej małej:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 99.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. czerwca 1906 L. 56.125, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów, Tyczyn, Ujazdy na trzech stacyach: w Kąkolówce, Tyczynie i Michałkówce na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowiem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów - Tyczyn - Ujazdy na trzech stacyach: w Kąkolówce, Tyczynie i Michałkówce na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Tyczyn-Ujazdy na trzech stacyach: w Kąkolówce, Tyczynie i Michałkówce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ustęp 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowo-mostowe w Tyczynie i Michałkówce na każdej z tych stacyj:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto drogowe w Kąkolówce:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 16. lipca 1906 L. 10.184, o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego w Dąbiu z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Pilznie i c. k. Starostwa w Pilznie i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Radomyślu i c. k. Starostwa w Mielcu.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. maja i 1. lipca 1906 L. 3415/M. I. i c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. czerwca 1906 L. 8973, wyłącza się z dniem 1. października 1906 gminę i obszar dworski Dąbie z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Pilznie i c. k. Starostwa w Pilznie i przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Radomyślu i c. k. Starostwa w Mielcu.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 101.

U s t a w a

z dnia 4. lipca 1906 zmieniająca Art. I. ustawy z 15. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 44, w sprawie taryfy opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w gminie Rozwadów, powiat Tarnobrzeg.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Wymienioną w Art. I. ustawy z 15. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 44, taryfę opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, o ile prawo dalszego poboru tych opłat gmina Rozwadów uzyska z mocy postanowień § 83 ust. gm. z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 uchyla się a na przyszłość ustanawia się następującą:

1. Od jednego litra alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 h czyli od jednego hektolitra po 11 K;
2. od jednego litra rumu, araku, rozolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu po 11 h czyli od jednego hektolitra po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;
4. od jednego hektolitra miodu po 3 K.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 4. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 102.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1906 L. 64.133, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jaworowa na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ust. gm. z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jaworów na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina do końca roku 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 103.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 9. lipca 1906 L. 71.346, dotyczące opustów w podatkach bezpośrednich na rok 1906.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 26. maja 1906 L. 39 540, należą się w roku 1906 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%;

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków czasowo uwolnionych od podatku domowego — opust w wysokości 12·5%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego została zniżona na rok 1906 podobnie jak za rok poprzedni o 25% i wynosi kwotę — 36,600 923 K 76 h.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków wymienionych w § 100 ustęp 1 i 5 powołanej ustawy ma być przypisany i pobierany tak jak w roku ubiegłym w wysokości 10%.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na odnośne podatki.

Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić poda każdy Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 9. lipca 1906.

Zubrzycki w. r.

Nr. 104

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1906, o zezwoleniu gminie Szczawnica wyżna (powiat Nowy Targ) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, maliniaku, wiśniaku i dereniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Szczawnica wyżna zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg dwu lat opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 K.;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jakoto: rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, esencyi ponczowej i t. p., których stopień alkoholu nie da oznaczyć się stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 K 70 h;
4. od jednego hektolitra miodu, maliniaku, wiśniaku i dereniaku po 20 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Szczawnica wyżna.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120, część II. wolną jest państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Szczawnicy wyżnej, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Szczawnicy wyżnej.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 105.

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1906 o zezwoleniu gminie Ulanów (powiat Nisko) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Ulanów zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 K;
2. od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;
4. od jednego hektolitra miodu po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Ulanów.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Ulanowie a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. fund. propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Ulanowie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 106.

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1906 w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Trembowli na pobór podwyższonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Trembowli zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 podwyższone opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych podług następującej taryfy:

1. Od jednego litra spirytusu, którego stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 h, czyli od jednego hektolitra po 22 K;
2. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K:
3. od jednego litra miodu, wiśniaku i maliniaku po 40 h.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Trembowli.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 część II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Ustawa niniejsza nie narusza w niczem przysługującego dotychczas gminie prawa dalszego poboru opłaty gminnej w dotychczasowej wysokości od słodzonych napojów spirytusowych, mianowicie takich, których stopień alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem.

Art. VII.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VIII

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w r.

Bienerth w. r.

Nr. 107.

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1906, o zezwoleniu gminie Zbaraż na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Zbaraż zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, których stopień alkoholu nie da oznaczyć się stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 K 70 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 8 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Zbaraż.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Zbarażu a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Zbarażu.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 108.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1906 L. 61.459, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi, wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Nowym Sączu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. marca 1902, (Dz. u. kr. Nr. 31), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Nowym Sączu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 109.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1906 L. 62.208, w przedmiocie przedłużenia gminie w Mizuniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie w Mizuniu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie w Mizuniu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu, pod

warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy w Mizuniu.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzęgowego 4 (cztery) h;
2. Od bydląt przepędzanych:

a) Od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;
b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;
c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszekiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 110.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. lipca 1906 L. 64.018, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Przybyszówka-Zgłobień.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Przybyszówka-Zgłobień, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Przybyszówka-Zgłobień Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie jako władzy nadzorującej na rzecz utrzymania tejże drogi z zastrzeżeniem, że gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, przyczyniać się będą do jej utrzymania prestacyami w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 4. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.